

Punkt ikke, ligesom det analoge Skema for danske Selskaber, giver den fornødne Vejledning. Som yderligere Forklaring af Forholdet og Motivering for vor Anke, vedlægge vi en Genpart af førnævnte Forenings om samme Sag til det i Landstinget nedsatte Skatteudvalg under Dags Dato indsendte Andragende.

Idet vi ærbødigst tillade os at henvise dertil og i øvrigt anmodende det ærede Udvalg, der behandler Livsforsikringsforslaget, om godhedsfuldt at konferere med nævnte Skatteudvalg, have vi Æren af at fremsætte Forslag om, at sidste Stykke i § 51 faar følgende Ordlyd:

„Overfor her i Landet tilladte udenlandske Selskaber bemyndiges Regeringen til efter forud indhentet Erklæring fra Forsikringsraadet at fastsætte særlige Regler angaaende Ansættelsen af den Nettoindtægt, hvoraf Skatter og Afgifter til det offentlige beregnes. Disse særlige Regler skulle dog ikke kunne føre til, at der af de paagældende Selskaber med Hensyn til Beregningen af det skattepligtige Nettooverskud kan affordres dem Afgift eller Skat af saadanne Fondshenlæggelser, som det er tilladt danske Livsforsikringsselskaber her i Landet at fradrage ved Udregningen af deres skattepligtige Nettooverskud. Alt dog med den Begrænsning, at vedkommende fremmede Selskaber ikke derved blive gunstigere stillede med Hensyn til Ansættelsen af den skattepligtige Nettoindtægt her i Landet, end danske Selskaber ere i det vedkommende fremmede Land.“

Idet vi ikke betvivle, at den vedrørende det ovenfor behandlede Punkt ønskede Ændring vil have det ærede Udvalgs Sympati, gaa vi over til den eneste anden Sag, der ifølge vore Anskuelse og angaaende ogsaa udenlandske Selskaber paakalder Opmærksomhed, nemlig Lovforslagets § 57, om Straffe- og Tvangsbestemmelser.

Skønt disse Bestemmelser gælde saavel overfor inden- som udenlandske Selskaber, føle vi dog ikke at burde undlade at give Plads ogsaa for, hvad der ifølge den snart 7aarige Erfaring, som foreligger, forekommer os at falde saa stærkt i Øjnene, at vi maa formode, at vore Anskuelse, naar der derom kunde gives dem Lejlighed til Erklæring, vil blive delte ogsaa af de danske Selskaber.

Det er ingenlunde mod den i Regeringsforslaget angaaende Bødernes og Straffenes Størrelse foretagne Skærpelse, vi have den ringeste Indvending at gøre; vi finde tværtimod denne Skærpelse i og for sig fuldt berettiget, men vi ere i høj Grad i Tvivl om, at en saadan Skærpelse, naar § 57 i øvrigt bibeholdes i sin hidtidige Skikkelse, vil faa den af Lovforslagets Koncipister tiltænkte Betydning til Fremme af loyal Konkurrence, og hvad der har størst Betydning, loyal og sanddru Optræden overfor det forsikrende Publikum.

I de ca. 7 Aar, Loven af 1904 har været i Kraft, have Forholdene, som almindelig bekendt, paa det Omraade, hvorom her er Tale, ikke været tilfredsstillende. Men uagtet denne ogsaa af Forslagets Koncipister foreliggende Erkendelse, er der i intet Tilfælde nogen Sinde gjort Brug af de Bøde- og Straffebestemmelser, som indeholdes i den bestaaende Lovs samme Paragraf; idet Forsikringsraadet — trods mange og alvorlige Overtrædelser — aldrig har gjort Brug af sin i § 57, sidste Stykke, hjemlede Adgang til at foranledige Tiltale ved Indstilling til Indenrigsministeriet.

Muligvis er det en fra „Raadets“ Side i og for sig paaskønnelsesværdig Humanitet, der har dikteret dets Passivitet i saa Henseende, en Optræden, som, givet „Raadets“ Sammensætning og hele Stilling overfor Livsforsikringsselskabernes Kredt i Forbindelse med dets manglende Kompetence til at tilvejebringe Bedømmelsesmateriale — og hvortil vi skulle komme tilbage —, i øvrigt neppe har kunnet være anderledes.

Men naar der nu, da Straffelovsbestemmelserne søges skærpede, og der derved officielt gives dem Medhold, der paa Grund af forefaldende Misligheder have ment „Raadets“ Holdning og Brug af den nugældende § 57 alt for veg og derfor lidet egnet til at imødegaa de Onder, som Skærpelserne just tilsigte at dæmme op imod, da maa det — synes det os — paakomme enhver rolig Betragter af Forholdene, at det ikke er Straffens større eller mindre Strenghed, men derimod Indstillingsmyndighedens Optræden, der har bevirket den Slappelse i Loyalitetsfølelsen saavel mellem Selskaberne indbyrdes som overfor Publikum, som det gælder om at bekæmpe. Koncist fremsat vil man da være tilbøjelig til at mene, at det er ganske frugtesløst at fremkomme med Krav om strengere Straffe, naar de til det paagældende Ondes Be-